

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 371/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/338/2021 z 29. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. marca 2023 v elektronickej podobe bez autorizácie (mailom), doplnenou v listinnej podobe 10. marca 2023, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a práva na nepoškodzovanie ľudského zdravia podľa čl. 20 ods. 3 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada o ustanovenie právneho zástupcu vzhľadom na jej majetkové pomery.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka mala s mestom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) uzatvorenú zmluvu o kúpe prenajatej veci, a to bytu (v zmluve špecifikovaného v bode I), z 28. októbra 1998. Následne 7. júla 1999 došlo k súhlasu žalobcu na žiadosť sťažovateľky k výmene predmetného bytu za iný byt. Sťažovateľka si voči žalobcovi listom z 30. októbra 2009 uplatňovala právo na zľavu, čo odôvodnila trvalým zhoršením podmienok užívania predmetného bytu spočívajúcim v tom, že nadstavenie poschodia susedného domu

zabránilo vo veľkom rozsahu prístupu denného svetla do jej bytu. Žalobca listom z 2. decembra 2009 s predmetnou žiadosťou vyslovil nesúhlas, ktorý odôvodnil tým, že na susediacej streche bol odstraňovaný havarijný stav.

3. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) 15. októbra 2018 domáhal od sťažovateľky ako žalovanej úhrady sumy 1 605 eur s príslušenstvom z titulu neuhradeného nájomného zo strany sťažovateľky za obdobie mesiacov apríl 2016 až september 2018 pri zohľadnení dojednaného predpisu nájomného vo výške 53,50 eur.

4. Okresný súd rozhodol v skrátanom konaní platobným rozkazom č. k. 7Csp/193/2018 z 8. novembra 2018, ktorým žalobcovi priznal uplatnený nárok na finančné plnenie z titulu neuhradeného nájomného vrátane príslušenstva v celom rozsahu. V zákonom stanovenej lehote proti platobnému rozkazu podala sťažovateľka odpor. Okresný súd žalobe vyhovel a rozsudkom č. k. 7Csp/193/2018 zo 17. mája 2019 uložil sťažovateľke povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 1 605 eur spolu s príslušenstvom a žalobcovi priznal náhradu trov konania. Na odvolanie sťažovateľky Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 15CoCsp/32/2020 z 25. novembra 2020 potvrdil rozsudok okresného súdu a žalobcovi priznal nárok voči sťažovateľke na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 460 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez skúmania vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v úvode ústavnej sťažnosti vysvetľuje a popisuje spôsoby, akými riešila nevyhovujúci stav bytu (nemenený vodomer, nevyregulovaný vykurovací systém) a najzásadnejšiu vadu bytu, ktorou je zatienenie bytu, resp. nedostatočná intenzita denného svetla do bytu ako výsledok opravy strechy susednej nehnuteľnosti; najprv si u žalobcu uplatnila právo na zľavu v 6-mesačnej prekluzívnej dobe podľa § 675 Občianskeho zákonníka. V ďalšom období po konzultácii s viacerými odborníkmi si uplatnila právo nezaplatiť nájomné vyplývajúce priamo z § 673 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa nevyžaduje súhlas prenajímateľa. Súčasne mala snahu riešiť daný problém so žalobcom na stretnutí, ktorý však vady bytu odignoroval.

7. Argumentáciu sťažovateľky možno rozdeliť do dvoch rovín:

7.1. Nevykonanie navrhovaného dokazovania:

a) súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so sťažovateľkou predloženými dôkazmi (odborné vyjadrenie, notárska zápisnica, fotografie) o právne významných skutočnostiach osvedčujúcich opodstatnenosť nariadenia svetlotechnického posudku na preukázanie, že byt nie je možné užívať vôbec;

b) v konaní sťažovateľka splnila povinnosť tvrdiť a označiť dôkazy, ktoré navrhovala vykonať na podporu svojich tvrdení;

c) ak súd odmieta vykonať navrhované dokazovanie z dôvodu nadbytočnosti a nehospodárnosti, je neakceptovateľné, ak to odôvodní tým, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno (bod 25 rozsudku krajského súdu);

d) nevykonanie navrhovaného dokazovania považuje za závažnú procesnú chybu, pretože vykonaním tohto dokazovania by právo sťažovateľky podľa § 673 Občianskeho zákonníka bolo nespochybniteľné;

e) v tejto súvislosti v podanom dovolaní poukázala na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 168/2019 z 21. novembra 2019.

7.2. Nesprávnosť v právnom posúdení neuznania zákonného nároku podľa § 673 Občianskeho zákonníka a nesprávnosť posúdeného nároku žalobcu podľa § 697 Občianskeho zákonníka:

a) odôvodnenie súdu týkajúce sa neuznania jej práva (časť bodu 9 rozsudku okresného súdu, pozn.) nemá oporu v zákone;

b) ide o ohýbanie práva, pretože § 673 Občianskeho zákonníka pre neplatenie nájomného vyžaduje splnenie dvoch hľadísk (1. pre vady veci nájomca nemohol prenajatú vec užívať dohodnutým spôsobom a 2. vady nájomca sám nespôsobil), ktoré splnené boli, a preto sťažovateľka nemala povinnosť platiť nájomné;

c) zákon nevyžaduje skúmanie, kto vady prenajímanej veci spôsobil;

d) podstatné pre uplatnenie § 673 Občianskeho zákonníka je len to, že prenajímaná vec má vady a tieto nespôsobil nájomca;

e) v tomto prípade ide o spotrebiteľský spor a súd si mal iniciatívne sám zabezpečiť dostatok dôkazov pre rozhodnutie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na priaznivé životné prostredia (čl. 44 ods. 1 ústavy) a práva na nepoškodzovanie ľudského zdravia (čl. 20 ods. 3 ústavy) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania proti rozsudku krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu o uložení povinnosti sťažovateľke uhradiť žalobcovi istinu s úrokom z omeškania z titulu neuhradeného nájomného k bytu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

9. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

10. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že odôvodnenie tejto ústavnej časti obsahuje právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu len v minimálnom rozsahu. Obsah ústavnej sťažnosti v podstatnej časti tvorí najmä kritika konajúcich súdov nižšieho stupňa týkajúca sa pochybení v procese dokazovania a nedostatočného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti

je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018).

11. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti napáda uznesenie najvyššieho súdu a domáha sa kasácie tohto rozhodnutia. Osobitne smerom k dovolaciemu konaniu na najvyššom súde ústavný súd zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho prieskumu sa k meritu veci, ktoré je v ústavnej sťažnosti kritizované, ani nedostal. Dôvodom bola konštatácia neprípustnosti dovolania. V ústavnej sťažnosti však tento záver najvyššieho súdu koncentrovanou argumentáciou v ústavnej sťažnosti ani kritike nepodrobuje.

12. Ústavný súd však v danom prípade zohľadnil, že sťažovateľka, aj keď má nepochybne právnické vzdelanie, nie je zastúpená advokátom, a preto uprednostnil materiálny prieskum ústavnej sťažnosti pred bezpodmienečným trvaním na formálne bezchybnom podaní a k tomu zodpovedajúcej ústavnoprávnej argumentácie. Z uvedeného dôvodu u sťažovateľky nezastúpenej právnym zástupcom nepristúpil k odmietnutiu podania len pre nesplnenie náležitosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

13. Z obsahu sťažnostnej argumentácie ústavný súd vyabstrahoval zásadné námietky sťažovateľky, a to najmä (a) nevykonanie dokazovania navrhovaného sťažovateľkou (nariadenie svetlotechnického posudku), ktorý považuje pre meritórne posúdenie jej práva na neplatenie nájomného podľa § 673 Občianskeho zákonníka za rozhodujúce, a (b) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí konajúcich súdov, resp. nezaobranie sa argumentmi sťažovateľky, že si uplatnila právo podľa § 673 Občianskeho zákonníka. V naznačených súvislostiach zvýrazňuje svoju úlohu, ktorou nie je posudzovať správnosť procesného postupu a hmotnoprávne posúdenie v celej jeho šírke, ale len z pohľadu, či malo namietané pochybenie určitú intenzitu, ktorá mohla vyústiť do porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, teda či má namietané porušenie ústavnoprávny rozmer.

14. Ústavný súd zdôrazňuje, že v konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o kúpe prenajatého bytu, a ani to, že sťažovateľka v žalovanom období (od apríla 2016 do septembra 2018) neuhrádza nájomné. Rovnako nebolo sporné, že sťažovateľka neúspešne požadovala od žalobcu právo na zľavu podľa § 698 Občianskeho zákonníka, a tiež to, že daný nárok na súde neuplatnila. Ústavný súd tak konštatuje, že výrok okresného súdu (čo zásadne platí aj na výrok krajského súdu a najvyššieho súdu, pozn.), ktorým rozhodol v prospech žalovaného nároku žalobcu, je vzhľadom na všetky skutkové a právne okolnosti tejto veci správny. Konajúce sudy správne aplikovali § 685 a nasl. Občianskeho zákonníka vo vzťahu k základnej povinnosti nájomcu bytu platiť nájomné a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu (s poukazom na judikatúru najvyššieho súdu), § 698 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k uplatnenému nároku na zľavu voči žalobcovi so zdôraznením, že tento nárok sa uplatňuje voči vadám bytu alebo domu, a nie od vedľajšej stavby (podrobnejšie bod 9 rozsudku okresného súdu, body 20 a 21 rozsudku krajského súdu, pozn.), a § 697 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k povinnosti zaplatiť poplatok z omeškania.

15. Čo však v okolnostiach tejto veci nemožno opomenúť, je to, že sťažovateľka svoju procesnú obranu proti žalobnému nároku žalobcu (prvýkrát v podanom odpore, následne aj v odvolaní a dovolaní) pred konajúcimi súdmi založila na uplatnení práva vyplývajúceho jej priamo z § 673 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nájomca nie je povinný platiť nájomné, pokiaľ pre vady veci, ktoré nespôsobil, nemohol prenajatú veci užívať dohodnutým spôsobom. Po preskúmaní rozhodnutí všeobecných súdov v právnej veci sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka na uvedenú námietku relevantnú odpoveď nedostala. Ústavný súd v naznačenej súvislosti uvádza, že časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu posudzujúceho prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v bode 13, ktorým konštatuje, že „z rozhodnutia oboch súdov vyplýva, že uviedli, ktoré skutočnosti ich viedli k záveru, že neboli splnené podmienky pre neplnenie nájomného podľa § 673 OZ (ods. 9 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštalácie, ods. 25 odôvodnenia rozsudku krajského súdu)“, preto vyznieva pomerne zmätočne.

16. Ústavný súd v nadväznosti na už vyslovené kritické závery týkajúce sa odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (m. m. II. ÚS 307/06, II. ÚS 329/2015), a preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k záveru, že namietané a relevantné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019). Ústavný súd preto neprístupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

17. Bez ambície vstupovať na pôdu rozhodovacej právomoci všeobecných súdov ústavný súd, prihliadajúc na usporiadanie právnych noriem (§ 673 Občianskeho zákonníka) v rámci jednotlivých právnych inštitútov právneho predpisu ako celku, teda na systematický výklad, uvádza, že § 673 Občianskeho zákonníka je zaradený v siedmej hlave, druhom oddiele, ktorý predstavuje *všeobecnú* právnu úpravu platenia nájomného. *Osobitné* ustanovenia o nájme bytu vrátane nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu sú upravené v štvrtom oddiele siedmej hlavy Občianskeho zákonníka. Právne normy normujúce nájomné a úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu v § 696 a nasl. Občianskeho zákonníka predstavujú špeciálnu úpravu k všeobecnému § 673 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd v týchto súvislostiach považuje za potrebné uviesť, že vzájomný vzťah jednotlivých režimov nájomného sa riadi zásadou, že osobitná úprava ruší úpravu všeobecnú (*lex specialist derogat legi generali*). Všeobecná úprava nájomného v § 673 Občianskeho zákonníka ustupuje osobitným ustanoveniam nájomného za byt, ktoré majú v konkrétnom prípade aplikačnú prednosť. Pri nájme bytu (ako osobitne vymedzeného predmetu nájmu) nemožno aplikovať všeobecný § 673 Občianskeho zákonníka o neplatení nájomného pre vadu akejkoľvek veci v nájme (a to aj v kontexte základnej povinnosti platiť nájomné podľa § 685 a nasl. Občianskeho zákonníka, pozn.). Pri nájme bytu možno aplikovať nanajvýš špeciálne ustanovenia týkajúce sa práva na zľavu z nájomného podľa § 698 a § 699 Občianskeho

zákonníka. Z uvedeného vyplýva neexistencia hmotného práva podľa § 673 Občianskeho zákonníka, ktorým by mohla sťažovateľka odôvodňovať neplatenie nájomného za byt a domáhať sa základného práva na súdnu ochranu pred súdmi.

18. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že nedostatočné vysporiadanie sa s prednesenou procesnou obranou sťažovateľky nemá vplyv na vecnú správnosť meritórneho právneho posúdenia danej právnej veci a nepredstavuje takú relevanciu a intenzitu zo strany najvyššieho súdu (ako aj okresného súdu a krajského súdu), aby bolo možné prijať záver, že proces ako celok bol nespravodlivý. To však nič nemení na požiadavke ústavného súdu voči všeobecným súdom, aby s porozumením rozlišovali hlavné argumenty strán vyčnievajúce z ich právnej obrany, a týmto venovali náležitú pozornosť (m. m. I. ÚS 296/2022).

19. Čo sa týka ďalšej námietky sťažovateľky o nevykonaní navrhovaného znaleckého dokazovania, ktorým sa podľa sťažovateľky mali preukázať také vady bytu opodstatňujúce uplatnenie § 673 Občianskeho zákonníka, ústavný súd v kontexte doteraz uvedených skutočností konštatuje, že nevykonanie tohto nálezu z dôvodu nadbytočnosti či zásady hospodárnosti tak, ako to vyplýva z obsahu vyžiadanej zápisnice z pojednávania zo 17. mája 2019, je namieste. Nevykonaním dôkazu navrhnutého sťažovateľkou (nariadenie znaleckého dokazovania) nedošlo k znemožneniu uskutočňovania jej procesných práv v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak zo zisteného skutkového stavu niet žiadnej pochybnosti o tom, že skutočnosť, ktorú mal dôkaz preukázať, nie je medzi stranami konania sporná, ktorý nie je spôsobilý ovplyvniť meritórne posúdenie žalobného nároku.

20. Ústavný súd bez ambície prejedikovať výsledok konania pred všeobecnými súdmi už len dodáva, že aj keby bolo nariadené znalecké dokazovanie podľa predstáv sťažovateľky so záverom o nedostatočnom presvetlení bytu (tak ako to vyplýva z predloženého svetlotechnického posudku z apríla 2021), na závere o nemožnosti aplikovať § 673 Občianskeho zákonníka v jej právnej veci by to nič nemenilo.

21. Ústavný súd v kontexte konkrétnych okolností prípadu konania pred všeobecnými súdmi ako celku považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne konformné. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), o čo v okolnostiach prerokovanej veci zásadne nešlo.

22. Ústavný súd v závere dodáva, že hoci ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti stanovené zákonom (nedostatočná ústavnoprávna argumentácia), v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľky ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ústavnoprávnomu prieskumu a konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 3 a podľa čl. 44 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

23. Napriek tomu, že sa sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti explicitne domáha vyslovenia porušenia aj predmetných základných práv podľa ústavy, v dôvodoch ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, nieto ešte relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorá by tvrdené porušenie týchto práv preukazovala a ktorá by tak mala podliehať prieskumu ústavného súdu v konaní o jej ústavnej sťažnosti. V okolnostiach prípadu nebola ani len tvrdená príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

24. V nadväznosti na závery vyslovené v tomto uznesení ústavný súd konštatuje, že v danom prípade u sťažovateľky nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017). Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu